

עברו מאז שלושים שנה
עמד פה צריף גדול
בחדר אוכל שנבנה,
ישנו מקום לאכול.
עוד צריף עמד וגרו בו
ברוב צפיפות וחום
גם אנשים, גם פשפשים
בלילה וביום.

הנוף בקיץ הוד קדומים,
ג'מוסים וביצות.
גברים בנחל ערומים
ובסוכה בנות.

הכל ידעו אז כל דבר:
עגלה, שרק נולדה
מי את הטרקטור שוב שבר,
למי יש חברה.

אכלנו בסוכת קנים
ביחד בשמחה
היה נעים אפילו אם
דלה הארוחה.

העבודה היתה רבה
אז לא ספרו שעות,
הגיעו רק למנוחה
בזמן המחלות.

בזמן קבוע כאורחת
הופיע אצלנו הקדחת
אך היא לא באה לבדה,
גם צהבת הצטרפה.

לסדרן, אז היו בעיות קשות:
מי בכלל מחר יוכל לעבוד?
היינו בערך חמישים חברים,
מהם, כ-עשרים וחמישה חולים.
לטפל בהם וגם עוד לחרוש,
בלי פועל שכיר, זה היה כאב ראש.

ערבים סובבונו מכל הצדדים
אך הם היו לנו, כמעט לידידים.
הודות לאריה השומר האמיץ
שאת סוסתו לכפרים חיש הריץ.
חוג'ה נימר מכל מקום
דאג שנזכה בכבוד ושלום.

נעלמו הצריפים וכבר אין אוהלים
והלכו ערבים וברחו יתושים
את כל הג'מוסים כבר מזמן אכלו,
ואין כבר סוסים ופרות ומכרו.

הלבין השער על ראשי ראשונים
וכבר הלכו מאיתנו כמה אנשים.
גדל דור המשך, והפך להורים
ועל הדשאים משחקים נכדים.
צברנו רכוש, אך רבו הבעיות
כספיות, משקיות וגם חברתיות.

לי חג השלושים, הוא מועד זכרונות
יפים היו חיינו, כי רצינו לבנות.
כל מה שנתנו, ניתן ברצון
ליצור לנו ולבנינו קיום, במחון,
ואם גם קשתה לעתים העבודה
אך יפתה ואין צורך לאמור פה תודה.

אך האם הוא יעמוד בניינינו "חוליות"?
האם ישכנו בו חיבה וכבוד?
גם רוח בנין, גם רוח של יחד?
לא אכחיש, בליבי לעתים קיים פחד,
כי שונים הימים והשתנו האנשים...
אך נאחל לבנינו לחג השלושים:
שתפרח קבוצתנו בכל השמחים:
במשק, בחברה, בלבבות החברים,
ותדע לקיים חשובים מכולם:
את רוח היחד ואת כבוד האדם.